cuisse, quæ his temporibus ipsæ servasse reperiuntur; quæ & Ignatius ne præterirent admonuit; nam & Eusebius (*a*) ait, nihil aliud conatum esse Ignatium suis epistolis, nisi ut Apostolicas traditiones illis consignatas relinqueret; ait enim: *Deinde hortatus est, ut Apostolorum traditioni mordicus inhærescerent: quam quidem asseveranter testificatus, quo tutius posteritati servaretur, necessario scriptis mandandam existimavit.* Hæc Eusebius. Quæ igitur ipsi Apostoli, vel Apostolorum discipuli docuerunt Ecclesias; illa esse germana atque legitima, ab omnibusque servanda, nemo jure poterit dubitare. Quamobrem ejusmodi fortissimo argumentandi genere adversus hæreticos usus est Tertullianus (*b*), dum eos provocans ad Ecclesias Apostolicas, id ratum firmumque esse habendum ostendit quod Ecclesiæ ab Apostolis institutæ servarent: sed eo fortius atque validius redditur argumentum quo a propinquioribus Apostolorum temporibus petuntur exempla. Cum igitur usque ad Traiani tempora omnium testimonio vixisse nosceantur Apostoli; cujus anno tertio (ut vidimus) Joannes Evangelista eas, ad quas Ignatius scribit, curavit Ecclesias: necesse est, ut pariter dicamus, quæ ab illis servari laudat Ignatius, & quæ ut retineant atque custodiant idem admonuit, eadem esse Apostolicam traditionem, ac proinde Catholicam disciplinam. Sed age jam, quod pertinet ad res gestas: qui esset status Ecclesiæ Orientalis hujus temporis, videamus: ac deinde quæ in ea vigerent instituta, omnia compendio perstringentes addamus.

(*a*) *Euseb. histor. lib. 3. c. 30.*

Apostolicæ traditiones litteris Ignatii consignatæ.

(*b*) *Tert. de præscr. c. 36.*

XXII. Quinam Hæretici tempore Ignatii.

Præter illam, de qua diximus, quæ foris erat Ecclesiæ persecutio, Imperatoris arbitrio in orbe Romano (ut vidimus) grassans, qua & Ignatius Antiochia Romam vinctus abducebatur, vexabat quoque haud mediocriter eamdem Dei Ecclesiam perfidia hæreticorum: quos cavendos, in singulis ad diversos datis epistolis idem Ignatius vehementer admonuit. At de his eo ordine, quo scriptæ & a nobis sunt recensitæ, ex ejus agamus epistolis. Ad Ephesios scribens: *Nonnulli*, inquit, *improbissimi solent dolo malo nomen quidem circumferre, sed patrant quædam indigna Deo, & sentiunt ea quæ pugnant cum Dei doctrina, in exitium proprium, & eorum qui illis credunt: quos oportet vos, ut feras, evitare:* & post multa: *Novi nonnullos per vos transeuntes habere perversam doctrinam peregrini & maligni spiritus: quibus negastis transitum ad spargendum zizaniam, obturatis auribus, ne reciperetis errorem quem docent.* Hæc de hæreticis vagantibus Ignatius: quos eo quod vitassent Ephesii Christiani, ea de causa appellat Ephesiorum Ecclesiam purissimam & celeberrimam, omnibus laudandam sæculis. At licet quinam hi fuerint hæretici, non nominet; in ea tamen, quam tunc item ad Trallianos dedit, epistola, nominatim recenset, quos admonet fugiendos; ut Simonis hæresim habentes, Menandrum, & Basilidem, & eorumdem sectatores Nicolaitas, Theodotum, & Cleobolum, de quibus superius: *Sunt enim*, inquit, *nonnulli vaniloqui & seductores, non Christiani, sed Criste mpori, Christi lucriones, quique ex nomine Christi quæstum faciant, fraude circumferentes illius nomen, & adulterantes verbum Evangelii*, &c.

XXIII. Cerinthum vitandum admonet.

Quænam autem fuerint horum hæreses, superius, cum de eorum origine tomo primo Annalium egimus, dictum est. Ad Magnesianos vero scribens: *Non patiamini*, inquit, *vos seduci aliis opinionibus nec fabulis, nec genealogiis numquam finiendis: nec fastui Judæorum attendatis, &c.* pluribus enim monet cavere eos, qui una cum Evangelio Legem quoque dicerent esse servandam: hæc Cerinthum, & alios docuisse, suo loco diximus. In ea item quam scripsit Troade ad Philadelphenos (sic eos vocat Plinius) non tantum monianos & Nicolaitas ut vitent, admonet, sed & Ebionem hæresiarcham cavendum inculcat.

XXIV. Traditio sine scripto.

Insuper & quorumdam taxat improbam assertionem, dicentium, nihil penitus esse credendum, nisi quæ descripta haberentur in Evangelio posito in archivis: in quos hæc ipse: *Audivi quosdam dicentes: Nisi Evangelium invenero in archivis, non credo. Talibus ego dico, quod Jesus mihi pro archivis est:* & paulo post: *Nec enim Spiritui debent archiva præferri. Durum est contra stimulum calcitrare: durum est Christo nolle credere: durum est prædicationem Apostolorum rejicere.* Hæc Ignatius; quibus plane insinuat, fidem Catholicam ea etiam quæ sine scripto traderentur, debere complecti, ac proinde traditionibus contineri. Ad Smyrnenses inde scribens, eos in primis cavendos monet hæreticos, qui Christi incarnationis

pantes apparent; vel ob materiam doctrinæ, institutis & moribus posterioris Ecclesiæ magis consonæ, & Ignatianis Eusebio memoratis sola imitatione, eaque nimis affectata, similes. Ait denique Pearsonius, etiam illas septem antiquissimas & maxime genuinas Epistolas, in editione Græca tunc temporis vulgata interpolatas & corruptas fuisse; quod planum faciunt, cum loca a veteribus Patribus adducta, quæ in ea editione aut non comparent, aut non recte repræsentantur, tum etiam alia non pauca, quæ neque antiquitati, neque sententiæ S. Ignatii congruunt, neque tenori Epistolarum satis convenienter inferuntur. Diligentia incredibili quæcumque ad Græcas